

широко, тамъ той се чувствува волень, а въ равно Влашко той потърсилъ да замѣни тая волность, Балкана и Тунджа, съ една педя градина... Тукъ все пакъ ще чуешъ гласъ на птица и ще усѣтишъ пролѣтната миризма на мака, които ще те принудятъ мисленно да се прѣнесешъ въ Балкана — мечтаелъ си нашиятъ човѣкъ. Вѣчно съ изгнаници, които не жалели неговия сънь и неговото спокойствие, постоянно заетъ съ чужди дертове —: да търси томува обувки, другиму хлѣбъ и пр. Христо Ботйовъ се чувствувалъ на свобода само прѣдъ пукване зора, и само по това врѣме, докато се намиралъ въ Браила, той е могълъ да се прѣдаде на своята мисль, на своитѣ поетически видения, и на своитѣ планове за организирано възстание.

Прѣнесенъ въ своитѣ разсждения, владенъ дълбоко въ себе си, рано едно августовско утро той правилъ така обикновенната си разходка въ горнята градина. Да се случи по сщцето врѣме и часъ тоя день да се намирали въ градината и трима турци, сѣднали подъ една акация, съ дълги наргилета въ уста. Еднажъ-дважъ Ботйовъ заминалъ покрай тѣхъ, безъ да ги погледне, нито поздрави. Третиятъ пжтъ той забѣлѣжилъ, че „невѣрнитѣ кучета“ подхвърляли остри думи по неговъ адресъ, гаврѣли се съ дългата му черна коса, подигравали се съ „шейтанъ гяурж“. Спрѣлъ се нашия поетъ и въпросително ги измѣрилъ съ очи: че били трима, та колко пари му чинатъ! Въ Одеса той мѣтна нѣколко сицика, та на тие ли клѣкави читаци ще се подложи да го гаврятъ?! Съ двѣ стѣпки — Ботйовъ грабналъ единтъ читакъ и го разтрѣтилъ въ земята. Другитѣ двама го налѣпли като оси, но съ мръдване на дѣсна и лѣва ржка, тѣ се откачили отъ него. Единъ камъкъ по главата на най-яросния, билъ достатъченъ да прѣспи тогова, а третиятъ, капитулиралъ по всички линии, се загрижилъ съ неволята на своитѣ съвѣрници, отколкото